

**HET VERBORGEN
DECENNIIUM**

THE VANDIESEL COMPANY THRILLER

HET VERBORGEN DECENNIIUM

DIRK VANDERLINDEN
BEATRIJS VERMAERCKE

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

Voor Geert Snackaert

*‘Misbruik van grootheid is wanneer het
macht van geweten scheidt.’*

– William Shakespeare (1564-1616) –

HARTELIJK DANK . . .

De tiende Vandiesel-thriller. Een feestjaar en tegelijkertijd een bijzonder moeilijke opgave om van dit tiende boek opnieuw een knaller te maken. Beatrijs wilde graag een verhaal schrijven dat zich afspeelde in de academische wereld. Ze wilde haar boeiende werkomgeving als inspiratie gebruiken voor het schrijven van een avontuur dat, net als elke Vandiesel-thriller trouwens, ons allemaal zou kunnen overkomen. Ze vertelde over het wel en wee van het leven en werken aan de universiteit waar verschillende werelden samenkomen. Professoren doceren, studenten worden verondersteld om lessen bij te wonen en te studeren. Maar achter de schermen zijn er elke dag heel wat mensen druk in de weer om heel die organisatie te laten draaien.

Uit al wat ze vertelde distilleerden we een universeel gegeven dat we benaderden vanuit de academische invalshoek en zo kreeg het onderwerp van dit boek vorm.

Dirk luisterde naar haar betoog en moest toegeven dat er inderdaad wel bijzonder veel potentieel in zat. En toen ging hij in juni 2022 de Mille Miglia rijden. De Mille wat? Ja, de Mille Miglia. ‘La corsa più bella del mondo,’ noemde Enzo Ferrari het. De mooiste race ter wereld, met alleen maar oldtimers. Beeld je even in: op een zonovergoten dag vertrekken in Brescia en helemaal tot aan de Adriatische kust rijden.

De volgende dag Umbrië doorkruisen om bij valavond Rome binnen te rijden. Langs het Colosseum rijden en dan parkeren in een beveiligde garage waar je de indruk krijgt dat men je auto gedurende de nacht zal verhandelen als smokkelwaar. De volgende dag geef je de parkeerwachter met brede glimlach een fooi, omdat je zo blij bent dat je auto er nog staat, dat er geen extra kilometers op de teller staan en dat er geen krassen op of kogelgaten in zitten.

Rond de middag van de derde dag kom je aan op de Piazza del Campo in Siena. Daar stoppen alle oldtimers voor een middagpauze en parkeren op groene, witte en rode lopers die de Italiaanse vlag symboliseren. Overal zie je enthousiaste toeschouwers, fanaten van oldtimers, fanaten van Italië, mannen en vrouwen... een nationaal feest.

De avond van de derde dag breng je door in Parma en dineren doe je in een sterrenrestaurant, om de vierde en laatste dag via het legendarische circuit van Monza helemaal terug naar Brescia te rijden. En dat alles in het aangename en inspirerende gezelschap van een ongelooflijk team van Marreyt Classic Cars.

En dan, bruisend van inspiratie en uitbundig Italiaans enthousiasme, terug naar de tiende Vandiesel-thriller in de academische wereld. We wilden absoluut de feestelijke sfeer die Dirk tijdens de Mille Miglia ervaren had ook in het boek stoppen.

We zijn bijzonder fier op het resultaat in dit tiende boek. We hebben er hard aan gewerkt, veel gedebatteerd, ideeën uitgewerkt en dan weer geschraapt, verhaallijnen uitgeschreven en herwerkt, gelachen en veel plezier beleefd. We vormen een bijzondere tandem. Elk met zijn eigenheid en helemaal op elkaar ingespeeld. Niet perfect, maar wel een geweldig en uniek schrijversduo.

We willen uiteraard ook de mensen rondom ons bedanken voor hun geduld, steun en hulp.

Eerst en vooral onze respectievelijke wederhelften. Dank jullie wel voor de ruimte die we kregen om opnieuw samen dit boek te schrijven. Een welgemeend dankjewel aan Julie, onze rots in de branding bij onze uitgever.

Dank je wel aan onze proeflezers: Els Bouckaert, Liesbeth Verlinden, Pascal Salmon en Jean-Luc Melard.

Dank je wel aan An voor de eindredactie.

Dank je wel aan onze promodame, Annelies Dyck, die er weer voor zorgt dat we de nodige aandacht krijgen met dit boek.

Dank je wel aan Koen Matthijs voor de kans om het Mille Miglia-avontuur van binnenuit te mogen meemaken.

Dank je wel aan Arne Snackaert van VR Base voor het digitale ontwerp van onze eigen Vandiesel-wereld.

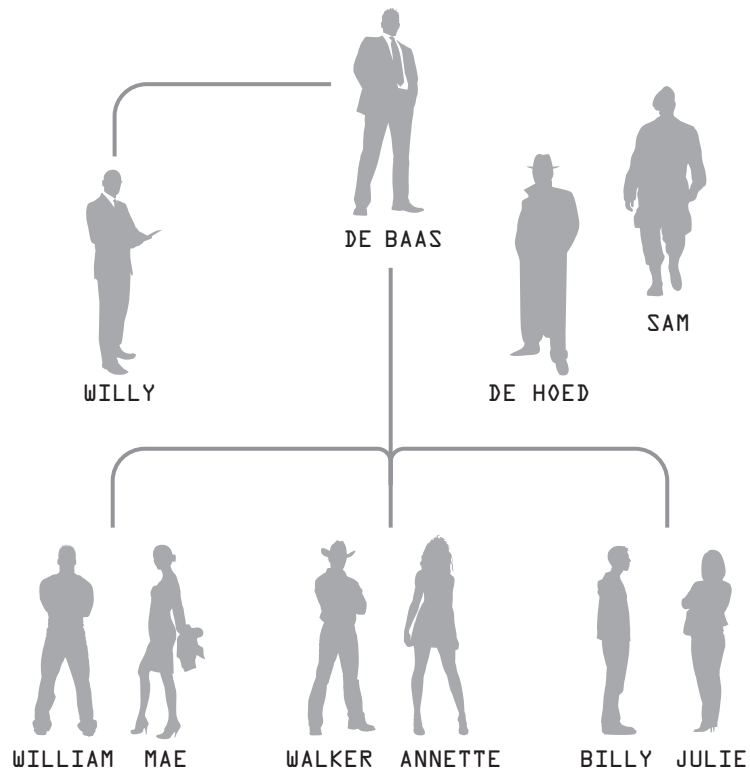
Het was ook deze keer weer onze ambitie om een pageturner te schrijven. Een boek dat je graag wil lezen. Begin er dus maar aan!

Dirk & Beatrijs

De Vandiesel Company is een supranationaal team dat door verschillende overheden ingehuurd wordt om kritieke situaties en problemen op te lossen waarvoor officieel geen leger- of politie-eenheid kan of mag worden ingezet.

Het team bestaat uit drie vrouwen en vijf mannen. De teamleden zijn van verschillende nationaliteiten en hebben allen een andere achtergrond. De zin voor avontuur, onverschrokkenheid, inventiviteit en het gevoel voor humor zijn kenmerken die elk lid van de Vandiesel Company intrinsiek in zich heeft.

WILLIAM VANDIESEL

William Vandiesel is de spilfiguur van de Vandiesel Company.

William is een levensgenieter, maar toch is hij een keiharde werker die altijd in de *line of fire* staat en vooral een teamgenoot op wie iedereen altijd kan rekenen. Hij voelt intuïtief zaken aan waar anderen geen voeling mee hebben.

DE BAAS

Jack Winters, beter bekend als 'de baas', is een voormalige CIA-topman en is ook de contactpersoon voor de officiële instanties in de verschillende landen.

Hij leidt de Vandiesel Company vanuit de Operations Control Room (OCR) in de Brusselse Marollen. Tijdens een operatie eist hij ijzeren discipline en onvoorwaardelijke opvolging van zijn bevelen, maar daarbuiten is hij als een vader voor zijn team.

WILLY

Willy is een Amerikaan en ex-CIA-agent met heel wat ervaring op het terrein. Hij is de logistieke verantwoordelijke bij de Vandiesel Company. Zijn werkterrein is de Operations Control Room (OCR). Hij komt nog slechts af en toe op het terrein, maar is wel alomtegenwoordig door zijn centrale rol in de activiteiten. Willy is getrouwd met Mae.

MAE

Mae is een bijzonder knappe, Aziatische vrouw. Zij is getrouwd met Willy. Ze willen samen graag een kind, maar vijf jaar geleden kreeg ze een miskraam. Ze is een experte op het gebied van oosterse gevechtkunsten. Ze is ingenieur van opleiding en heeft een grote technische kennis. Haar oosterse roots, maar vooral haar schoonheid, speelt ze vaak uit om in volle actie haar doel te bereiken.

WALKER

Jacques Vanderstappen is een Belgische politieagent die gedetacheerd is bij de Vandiesel Company. Zijn naam is een typisch Belgische combinatie van een Franstalige voornaam met een Vlaamse familienaam. Omdat dat te moeilijk in de mond ligt voor William, werd hij binnen het team omgedoopt tot Jack Walker. De meesten noemen hem gewoonweg 'Walker'. Walker was al sinds de eerste dag helemaal weg van Annette, die ook deel uitmaakt van het team. Op professioneel vlak vullen ze elkaar perfect aan. Privé hebben ze samen al heel wat woelige wateren doorzwommen.

ANNETTE

Annette Spijker is een Amsterdamse agente die door de Nederlandse overheid is gedetacheerd bij de Vandiesel Company. Ze is een roodharige, wulpse vrouw die niet op haar mondje gevallen is. Sinds het eerste boek heeft ze een klik met Walker. Zowel professioneel als op liefdesvlak delen ze dezelfde passie.

BILLY

Billy is een jonge Zweed, die bij de Vandiesel Company is terechtgekomen na een korte carrière bij de Zweedse marine, waar zijn vader opperbevelhebber is. Hij heeft een grote kennis van het maritieme gebeuren en is gepassioneerd door de natuur in het algemeen. Billy is binnen het team de expert in survivaltechnieken.

JULIE

Julie Townsend is een jonge, Britse vrouw. Ze heeft zich gespecialiseerd in grime en maquillage en kan hiermee iemand een ware gedaanteverwisseling laten ondergaan. Ze is onverschrokken en vooral spontaan. Hierdoor komt ze soms in situaties terecht die niet altijd even veilig zijn, maar ze slaat zich er altijd doorheen. Samen met haar grote liefde Billy vormt ze een niet te onderschatten duo waar de Vandiesel Company heel wat aan heeft.

SAM

Sam, 'de Bonsaiman', is een Belgische militair die als gelegenhedenagent voor de Vandiesel Company werkt. Hij is getraind in Special Ops en gespecialiseerd in overlevingstechnieken. Waar anderen afhaken, begint de fun voor Sam. Zijn oosterse kennis wendt hij met evenveel precisie aan voor het cultiveren van bonsaiboompjes als voor het uit de weg ruimen van lastposten. Zijn hoge zengehalte zorgt voor een unieke band met William. In dit boek is de Bonsaiman er niet bij. Hij heeft net promotie gemaakt en moet zich daar nu op focussen. Maar geen nood, hij keert wel terug bij de Vandiesel Company.

DE HOED

'De Hoed' is een personage dat een geringe, maar vaak cruciale rol speelt in de Vandiesel Company. De man is een goud- en muntenhandelaar die zijn hoofdkwartier in Brussel heeft, vlak bij de thuishaven van de Vandiesel Company. Zijn kleinkinderen noemen hem 'opa goud' en hij heeft echt een hart van goud voor iedereen die het goed meent. Het team kan een beroep doen op hem als ze een expert nodig hebben in delicate zaken. Ze weten dat ze altijd op hem kunnen rekenen.

VOORAF

EDINGEN_HET PAVILJOEN DER ZEVEN STERREN_DE ENGELSE STUDENT

Maandag 21 december 1987

Het was exact 22u34 toen de trein stopte in het station van Edingen. De Engelse student stapte uit en schraapte zijn keel. Dat deed hij altijd als hij zenuwachtig was. Hij liep meteen naar het bord met de grote gele bladen achter glas om de treinregeling te checken.

‘Ik geraak vanavond dus niet meer terug in Brussel,’ mompelde hij.

‘Hopelijk vind ik ergens een goeie slaapplek voor vannacht.’

Hij liep naar de trap en keek een paar keer behoedzaam om zich heen, maar er was niemand anders op het perron.

Even later stond hij buiten op het kleine plein voor het station en nam een opgepluimd briefje uit zijn jaszak. Weer kuchte hij, de zenuwen gierden door zijn keel. Hij bekeek het ruw geschetste plannetje en probeerde eruit op te maken waar hij precies naartoe moest. Hij stak het briefje terug in zijn jaszak en begon te stappen.

Hij was op zondag 4 oktober aangekomen in Brussel en was er, samen met twee andere Britse studenten, verwelkomd door een enthousiast comité van de VUB. Ze hadden hen meteen uitgenodigd om ’s avonds met enkele Vlaamse studenten naar het VUB-KultuurKaffee te gaan om de Belgische bieren te proeven.

De eerste dag van het academiejaar was hij met hoofdpijn begonnen, maar hij had zich erdoorheen gesleept en was ’s avonds opnieuw meegegaan naar datzelfde KultuurKaffee.

‘Ik ben Claire,’ had ze met een glimlach om de lippen gezegd terwijl hij daar aan de toog stond. Ze was naadloos naar het Engels overgeschakeld nadat hij gezegd had dat hij een Erasmusstudent uit Londen was.

‘Ik heb nog nooit een Erasmusstudent ontmoet, maar ik wil er best wel een kussen.’

Voor hij goed en wel besepte wat er gebeurde, had ze haar lippen stevig op de zijne gedrukt en hem een kus gegeven die hij nooit zou vergeten.

‘Ik zie je nog wel, Erasmusstudent uit Londen.’

Ze was heupwiegend naar de uitgang gelopen en had, zonder om te kijken, nog even gewuifd.

‘*All right*,’ had een van de Belgische studenten van het ontvangstcomité opgemerkt, ‘die Engelsman is nog maar pas hier en hij doet onze vrouwen al binnen.’

Een paar dagen later, aan het eind van de dag, liep hij Claire opnieuw tegen het lijf.

‘Heb je trek in spaghetti?’

Hij was met haar meegegaan naar haar studentenkamer, maar had er nooit spaghetti gegeten. Hij herinnerde zich hoe ze de deur van haar kot zorgvuldig gesloten had en hem met zijn rug tegen de deur geduwd had. ‘Ik heb geen spaghetti, maar ik vermoed dat je dat niet erg zal vinden,’ had ze in zijn oor gefluisterd terwijl ze zich tegen hem aangedrukt had. Ze hadden tot laat in de avond gevrijd in haar smalle bed en waren daarna naar een frituur gegaan om de tweede grote honger van de avond te stillen.

‘Zie ik je nog?’ had hij gevraagd toen hij om drie uur in de ochtend wilde vertrekken.

‘Blijf hier en hou me nog even wakker.’

Hij had zijn handen door haar kortgeknipte blonde haren laten gaan en had twee uur later stilzwijgend afscheid van haar genomen.

In de dagen die daarop volgden, waren ze onafscheidelijk geweest.

Claire had hem meegenomen naar de gekste plaatsen.

‘Kom, we gaan naar de Kafka.’

Daarmee bedoelde ze niet de beroemde Duitse schrijver, had hij al gauw gemerkt, maar een café waar artiesten, studenten, would-be filosofen, wereldverbeteraars, anarchisten en vele anderen elkaar ontmoeten in die tijd.

‘Wat is daar te beleven?’

‘We gaan onderduiken. De wereld gaat naar de verdoemenis. Al die rechtse rotzakken willen een angstklimaat creëren, maar in de Kafka zijn we veilig. Daar mogen we een eigen mening hebben en ze ook verkondigen zonder dat...’

‘... zonder wat?’

‘... zonder dat iemand ons gaat verraden.’

Claire had haar blonde kopje heen en weer geschud en hem met mysterieuze blik aangekeken terwijl ze hem een klein glaasje vodka aanbood.

‘Drink.’

Hij had even geaarzeld, want hij was zoveel alcohol niet gewoon.

‘Drink nu maar. Dit is het echte spul dat helemaal uit het Oostblok naar hier gesmokkeld is.’

‘Wat?’

‘Drink nu maar. Het is een prima vaccin tegen de verrechtsing van onze maatschappij.’

‘Ben jij een communiste?’

Claire was in de lach geschoten.

‘Zou ik echt zo goed zijn in bed als ik een communiste was?’

‘Ik weet het niet. Ik ben nog nooit met een communiste naar bed geweest.’

Eind oktober was Claire plots verdwenen en niemand kon hem vertellen waar ze was. Meer nog, niemand scheen haar echt te kennen. Hij had een poging gedaan om haar te vergeten, maar dat was niet zo goed gelukt. Hij wist niet meer wat hij ervan moest denken en was elke avond naar het KultuurKaffee gegaan in de hoop haar daar terug te zien, maar niets. Hij was ook nog een keer naar de Kafka geweest, maar ook daar had hij haar niet gevonden. Ze leek wel van de aardbol verdwenen. Tot ze eind november plots recht tegenover hem kwam zitten in het KultuurKaffee. Haar ogen waren rooddoorlopen, haar haren in de war en ze was onrustig.

‘Kunnen we nu naar je kot gaan?’

Hij was als een robot opgestaan, had haar hand gepakt en was samen met haar naar buiten gelopen.

‘Ben je zeker dat we niet gevolgd worden?’

Hij had omgekeken en zijn hoofd geschud toen ze de campus verlieten.

‘Mag ik bij je blijven vannacht?’

Die nacht hadden ze opnieuw passioneel gevrijd tot vroeg in de ochtend. Hij had amper gemerkt dat ze opgestaan was en zich aangekleed

had. Net voor ze de deur achter zich dichtgetrokken had, had hij zijn ogen geopend en haar met wazige blik aangekeken.

‘Wacht twee uur nadat ik vertrokken ben en open dan deze tas.’

En weer was ze verdwenen. Uit zijn kot en uit zijn leven.

Hij wist niet waarom, maar hij had gedaan wat ze gevraagd had. Misschien zou hij haar daardoor terugzien? Het was die hoop die ervoor gezorgd had dat hij nu in de richting van het park van Edingen liep, met in zijn linkerjaszak het briefje met het plannetje en een zaklamp die in de tas gezeten had en in zijn rechterjaszak een zwartfluwelen zakje.

Hij was net het park ingelopen en keek naar de hemel, op zoek naar rust en antwoorden. De donkere lucht vol fonkelende sterren deed hem denken aan zijn vader, die hem als kind vaak meegenomen had naar Stonehenge. Daar konden ze 's avonds samen uren naar boven zitten staren. En stelde hij zijn vader de meest onmogelijke vragen, zoals ‘Waar stopt het universum, pap?’, ‘Hoeveel sterren zijn er?’ en ‘Waarom heeft de maan geen eigen naam?’. Hij vond het geweldig hoe zijn vader dan altijd zijn uiterste best deed om zo goed mogelijk te antwoorden. Tot hij uiteindelijk vastliep en moest toegeven dat hij ook niet alles wist. Hij was ervan overtuigd dat hij daarom nu, jaren later, voor sterrenkunde gekozen had als studierichting.

Er was geen bewolking en het was nieuwe maan. Het weinige licht gaf de hoge bomen en het pad een akelige aanblik. Hij volgde de weg tot aan de brede laan, die wel oneindig lang leek in het donker. Dit was de laatste rechte lijn die op het plannetje zo kort geleken had. Hij duwde zijn klamme handen nog wat dieper in de zakken van zijn jas en versnelde zijn pas. De ijskoude decemberlucht probeerde dat te verhinderen, maar hij beet door. Zijn stappen waren op dat moment het enige aanwezige geluid in de wijde omgeving. En zijn ademhaling, die het ritme van zijn benen nauwelijks kon bijhouden.

Intussen maalden zijn gedachten maar door: wat kom ik hier doen?, zou zij er ook zijn?, nu kan ik nog terug, gewoon omdraaien en ik ben weg, wat is het ergste wat er kan gebeuren?, is dit een stomme grap?... Plots kwam er een einde aan die gedachtestroom, want hij meende aan

het einde van de laan een lichtje te zien. De adrenaline in zijn lijf nam het weer over, waardoor hij nog wat sneller over het oneffen pad liep, zijn focus gericht op het zwakke licht in de verte.

Hoe dichterbij hij kwam, hoe meer voetstappen hij rondom zich hoorde. Of verbeelde hij zich dat maar? Hij spitste zijn oren en hield zich wat in. Het leek wel of er iemand achter hem liep nu. Nee, het geluid kwam van een eindje verderop. Hij draaide zijn hoofd van links naar rechts om alles goed te registreren, terwijl zijn hart verder raasde.

Eindelijk naderde hij het einde van de laan, die bleek uit te komen op een open plek in het park. Hij bleef staan om te bekijken waar hij terechtgekomen was. Op de open plek kwamen nog andere lanen uit, waaruit schimmen kwamen die zich langzaam maar zeker verzamelden in het midden. Daar stond een rond, tempelachtig, open gebouwtje, omgeven door een slotgracht. Binnen in het gebouwtje flakkerden stevige vlammen in een vuurkorf, die het geheel zo'n warme gezelligheid gaven dat hij er als het ware naartoe gezogen werd.

Om bij het vuur te geraken, moest hij langs de slotgracht en over een stenen brug. Instinctief volgde hij de weg ernaartoe. Er waren nog twee zitjes vrij. Hij durfde niet naar de gezichten van de anderen te kijken en nam snel plaats tegenover de ingang. Amper een paar seconden later kwam er nog iemand bij. De jongen was zeer gehaast en duidelijk gestresseerd. Hij ademde zwaar, keek angstig om zich heen en ging meteen op de laatste vrije sokkel naast hem zitten. Zodra hij neerzat, slaakte hij een diepe zucht en sloot de ogen.

Iedereen zweeg en keek de laatst aangekomene aan. De spanning was om te snijden. De Engelse student vroeg zich af of hij hier wel echt moest zijn. Misschien had hij het plannetje fout gelezen? Of had hij zich vergist van dag? Maar veel tijd om zich vragen te stellen kreeg hij niet, want over de brug kwamen er nog twee mensen. Het was al meteen duidelijk dat zij geen gewone deelnemers waren. Eén van hen bleef in het midden van de brug staan en draaide zich, als een echte bodyguard, met zijn rug naar het paviljoen en hield de wacht. De andere liep – ondanks de oneindig hoge hakken die ze droeg – met zelfzekere pas tot bij hen. Het getik van haar schoenen op de marmeren stenen bezorgde hem rillingen.